

8. årgang 1988

Juli/Aug./Sept.

Det mellemkirkelige er mennesker

Af programmedarbejder i Danmarks Radio, pastor Mogens Hansen.

Mange menighedsråd har i disse måneder fået et nyt emne på dagsordenen: Det mellemkirkelige. Det nye er ikke det mellemkirkelige. Det er et gammelt anliggende, at mennesker fra forskellige kirker i ind- og udland mødes. Det nye er, at folkekirkens administrative organer nu får lejlighed til at deltage i dette arbejde. Ud over det glædelige i, at folkekirken som sådan herefter bedre vil være i stand til at bidrage til samtalen imellem medlemmerne af Jesu Kristi Kirkes brogede familie... og folk fra Grundtvigs fædreland har noget at bidrage med... så vil de nye vilkår for det mellemkirkelige også give os herhjemme en række gode og lærerige oplevelser i mødet med mennesker fra andre traditioner. For det mellemkirkelige er mennesker.

Selv har jeg allerede i en årrække nydt godt af mellemkirkelige kontakter, både som medlem af det hidtidige Mellemkirkelige Råd og som kirkelig medarbejder i Danmarks Radio. Her for nylig har jeg igen mødt eet af de mennesker, der har gjort mit liv rigere. Ovenikøbet et men-

neske, der lever midt i undertrykkelse, kamp og fattigdom. Men han havde noget at give mig!

Kampen mod de rige

Jeg har mødt Edico de la Torre. Han er katolsk præst på Phillipinerne. Han har siddet otte år i fængsel under diktatoren Marcos. Ikke fordi han gjorde noget voldeligt. Hans eneste våben har været ord. Og hans arsenal har været bibelen. Edico var præst på landet i slutningen af 60-erne, da det langsomt gik op for ham, at han og kirken kun kunne være Kristi sande efterfølgere, hvis de valgte side. Hans kirkes medlemmer var fattige, jordløse landarbejdere, hvis livsvilkår i alle henseender var og desværre er ukristelige. Vi lader Fader Edico selv fortælle:

»Da vi stillede op i kampen mod de rige, som jo også er kristne, og da vi solidariserede os med de jordløse landarbejdere, så sagde vores biskop, at han da sådan set også gik ind for retfærdighed, men han mente ikke, at kirken kunne vælge side. Kirken er som en mor både for fattige og rige, jordejere og jordløse. Kirken måtte ikke være med til at forøge kløften mellem sine børn, den bør bygge bro mellem de rige og de fattige, sagde biskoppen. Sådan har teologer altid sagt«, fortsætter Fader Edico, »og det er da også så sandt, at evangeliet er for alle. Men de fattige i min menighed lærte mig noget væsentligt, da vi talte om det her problem.

De fattige sagde, at det da var rigtigt, at både de og de rige var børn af kirken, men gjorde samtidig opmærksom på, at man ikke kan forestille sig en mor med to børn, hvor den ene er stor og stærk, og den anden lille og svag, og den store så driller og tyranniserer den lille, uden at moderen vil vælge side. Forsvare den lille og svage, måske ligefrem give den store en på hovedet... Er det, fordi hun

Fader Edico

ikke elsker den store? Nej, vel, men i den situation må hun give udtryk for større kærlighed overfor den lille og svage: Hendes kærlighed til den store skal netop vise sig i, at hun tilretteviser ham!«

Begynde midt i kløften

Fader Edico fortalte mig også om en anden måde, som bønderne havde hjulpet ham til at forklare situationen på: »Hvis du vil bygge en bro over en kløft, så kan du da ikke begynde midt ude i kløften! Frit svævende i luften. Man bliver nødt til at lægge et fundament på een af siderne af kløften. Man må vælge side. Og derfra kan man så bygge sig frem mod den anden side af kløften!

Fader Edico, hans menighed og mange andre kristne i Den tredje Verden har »opdaget« en ny måde at læse bibelen på. De tager den bogstaveligt! De læser om deres eget liv og deres egen situation, når de læser i bøgernes bog. Selvfølgelig er det ikke nogen ny måde. Herhjemme fra kender vi det f.eks. fra forrige århundrede, hvor de grundtvigske og de pietiske/frikirkelige vækkelser startede med, at lægfolket begyndte at læse bibelen. Og opdage, at den talte til dem og deres hverdag. Det kom der andelsmeje-

rier ud af! Menighedsbørnehaver! Gymnastikforeninger og ungdomsarbejde, for nu bare at nævne lidt af det. Det åndelige fik indflydelse på det materielle. Lægfolket tog bibelen i egen hånd. Og opdagede, at de derved havde fået et redskab til forbedring af deres liv. Her og nu.

Den opdagelse har vi glemt herhjemme. Vi har skilt det åndelige og det materielle. Til skade for begge områder. Ude i verden er de ved at genopdage sammenhængen, Det mellemkirkelige kan være med til at lære os den. Igen!

Otte år i fængsel

Vi skal igen høre, hvad Fader Edico fortæller. Det er ærgeligt, at man ikke gennem bogstaver kan høre, hvordan der fortælles. Fader Edico smiler nemlig meget. Hans stemme er blød, melodisk og imødekommende. Og hans øjne spiller hele tiden. Det er mærkeligt at tænke på, at han har siddet otte år i fængsel. Næsten eet helt år i isolation, hvor hans eneste adspredelse var teologiske bøger. Dem anså man for at være ufarlige! Efter Edicos mening var de sådan set også ufarlige, de teologiske bøger. Men bibelen selv! Den er verdens farligste bog! Her er noget af det, han fortalte mig:

Jeg var en typisk teolog, fyldt af teoretiske tanker og ideer. Så en dag gik jeg gennem gaderne i Manila og kom forbi en baptistkirke med et stort skilt: Jesus er svaret! Og så slog det mig, at det er jo sandt, Kristus er svaret hele tiden. Men din teologi forandrer sig afhængig af, hvad spørgsmålet er. Som een sagde engang: Gud har givet os øjne og to ører, men kun een mund... måske skulle vi lytte og se dobbelt så meget, som vi prædiker.

I disse tider, hvor rationalisering er kodeord = modeord næsten overalt, ligger det snublende nær at søge at rationa-

lisere også indenfor kirken. Men der er visse ting, der unddrager sig rationaliseringen. Det giver ingen mening at rationalisere sådan noget som kærlighed. Og heller ikke det guddommelige, det hellige. Der er noget, der er skjult for de kloge rationalister, men som er åbenbart for de enfoldige.

At mødes, at lytte og at se, kan være farligt. Man kan blive ændret! Det mellemkirkelige er en måde at se og lytte på. Ikke fordi vi skal tænke, tro og handle som de andre. Men fordi de kan hjælpe os til at se vores tro, tanke og handling på en ny måde. Jeg er overbevist om, at lægfolk på særlig måde kan hjælpe os her. Og jeg er overbevist om, at det mellemkirkelige er een af vejene. For det mellemkirkelige er mennersker!

Teaterklub

Er der nogen, der vil dele 3 teateroplevelser med hinanden i denne vinter?

På forhånd vil vi tale sammen om stykket, vi skal se dels i Odense, dels i Århus. Jeg vil forsøge at sige lidt om forfatter, stykkets problematik og/eller andet relevant.

Efter forestilling vil der blive mulighed for en forfriskning og en snak i præstegården.

Jeg forestiller mig, at vi skal være ca. 15. Prisen kan jeg endnu ikke oplyse, ligesom det ikke ligger endeligt fast, hvilke forestillinger vi skal se, men jeg vil prøve at vælge nogle, som måske ligger lidt udenfor det repertoire, vi almindeligvis selv ville vælge.

Nærmere oplysning og tilmelding omkring 1/9 på 09 35 11 18.

L.W.J.

Menighedens spalte(r)

Denne plads er beregnet til læsernes indlæg. Meninger, oplevelser, gode ideer — kort sagt, sæt fantasien i sving! Send noget skriftligt eller ring, så sætter vi det på skrift. Tlf. 09 35 11 18, Skellerupvej 40, Lone Wellner Jensen. Indlæg kan også sendes til de to øvrige medlemmer af »Kirkenyt«s »redaktion« — Ingrid Danquart, Skellerup og Liss-Lotte Talbro, Ellinge.

Kirkegang i England

Da jeg i 1958 var au pair i England, tiggede jeg den familie, jeg boede hos om at få lov til at gå med i kirke juledag. Jeg var dengang 16 år gammel og havde haft den skrækeligste juleaften. Jeg var ikke fri for at lide en smule af hjemve, da jeg mutters alene foran fjernsynet var barnepige, mens herskabet var ude og more sig. I fjernsynet var der gøgl og pjat, som på en nytårsaften herhjemme. Som de fleste ved, fejrer man ikke jul før den 25. december i England.

For dog at føle en lille smule julehøjtidelighed tiggede jeg som sagt for at komme med familien i kirke, og et så fromt ønske syntes de jo ikke, de kunne afvise.

Lykkelig var jeg, da tilladelsen blev givet og fór op på mit værelse for at gøre mig i stand. Stor var fruens bestyrtelse, da vi var klar til afgang, og det viste sig, at jeg ikke ejede en hat. Det var åbenbart umuligt at vise sig i en engelsk kirke uden en sådan. Alle var chokerede — og enige — to bedstemødre, herrer, fruer og deres 8-årige datter. De kunne ikke rende fra deres ord, men kunne ej heller lade mig lave skandale. Tiden var knap, men noget måtte gøres. Fruen styrtede op på første sal og hentede den første den bedste hat, hun kunne finde i farten. Det viste sig at være en lysegrøn brokadehat med et lille lysegult tylsslør og en kunstig blomst. Sandsynligvis en hat, som har været brugt til et selskabsudstyr

af en eller anden art, bryllup måske. Den blev klasket på mit hoved, og så blev alle i en fart gennet ud i bilen — og afsted gik det i susende fart mod kirken.

Jeg ærgrer mig i dag over, at jeg ikke har et billede af mig selv fra den dag. Jeg må ha' været et kosteligt syn. Forestil jer en 16 års pige i plisseret terylene-nederlag, mørkeblå gamachebukser, støvletter, duffel coat og en lysegrøn sommerselskabshat med gult slør!

Vi ankom til kirken i sidste minut, den var fyldt til bristepunktet, men til min store overraskelse var der en hel bæk fri, som vi kunne sidde på. Jeg erfarede senere, at der faktisk i denne kirke var en bæk til hver familie i menigheden, og havde en families bæk stået tom for ofte, fik man besøg af præsten, men herom senere.

Jeg forstod ikke noget som helst af bønner og oplæsning, det foregår den dag i dag på oldengelsk, det er meget smukt, men ikke forståeligt for menigmand. Men det var meget stemningsfyldt. Det der fascinerede mig mest var syngedrengene. Enhver kirke, i hvert fald »Church of England« kirke, har et drengekor. I mine ører er der intet så smukt som klokkerene drengestemmer, der synger kirketoner. Disse drenge gik i deres hvide kjortler op og ned af midtergangen, mens de sang som små engle. Jeg sad faktisk og småsnøftede af bar rørelse. Især var der en lille rødhåret gut, jeg blev helt forliebt i. Forestil jer en lille fregnet dreng, med en fræk opstoppernæse vandre op og ned ad kirke-

gulvet med himmelvendte spilopmagerøjne, han var slet ikke til at stå for.

Da præsten begyndte at læse juleevangeliet, skulle jeg til at rejse mig op, men blev hevet ned igen af en af de gamle bedstemødre. Til gengæld blev jeg hevet op, hver gang vi skulle synge en salme — altså lige omvendt af, hvad er skik i den danske kirke. Pludselig midt under gudstjenesten tog min frue mig i hånden. I sin hånd havde hun en mønt, som blev lagt over i min. Det var en six-pence, jeg forstod ingenting, men beholdt den i min hånd. Jeg skulle dog hurtigt erfare, hvad meningen med dette var. Et par af syngedrene gik ned langs rækkerne med en tallerken, hvorpå folk lagde penge. Jeg troede, det var indsamling til fattige familier eller anden godgørenhed, så jeg lagde min six-pence på tallerkenen, hvilket den da også var beregnet til.

Som tidligere nævnt kom præsten på husbesøg, når en families kirkebæk havde stået tom for længe. En aften, hvor fru var i bad, ringede det på hoveddøren, jeg lukkede op, og udenfor stod en fremmed mand. Han præsenterede sig som sognepræsten og bad om lov til at træde indenfor. Jeg viste ham ind i stuen og sagde, som sandt var, at fru var i bad. Det fik jeg senere en kraftig irettesættelse for, man kunne åbenbart ikke nævne at fru gjorde noget så privat som at tage bad. Nå, men det viste sig så, at kirken ikke kunne undvære denne families støtte, så fru måtte love, at familien ville være repræsenteret i kirken lidt oftere i fremtiden.

Nu var dette blevet til det store problem i familien, for både herren og fru spillede golf søndag formiddag. Ved et familieråd tilbød jeg så at tage Linda, deres 8-årige datter, med i kirke, denne løsning blev de så glade for, at fru tog mig til nåde igen, efter fadæsen med badet. Jeg satte dog den betingelse, at jeg ikke ville bruge den lysegrønne hat. Det

endte med, at jeg fik sendt en aflagt kirkehat fra fruens søster i London. En mørkeblå filthat, lidet klædelig, men dog mere acceptabel til min duffelcoat. Da det blev sommer forærede fru mig en let stråhat mage til de sommerhatter, der hører til skoleuniformerne på de engelske privatskoler.

Linda og jeg tog så bussen til Rothley ca. hver 3. søndag. Fruen betalte bussen og gav os en six-pence hver til at lægge på tallerkenen. Jeg fandt efterhånden ud af, at det ikke var bidrag til godgørenhed, men fordi menigheden i England selv betaler vedligehold af deres kirke. Derfor er der også så mange kirkebazarer og noget de kaldte coffee-mornings. Formiddage hvor fruene fra det bedre selskab samledes til kaffe og bridge, hvor de betalte for fouragen, og overskudet gik til kirkens vedligeholdelse.

Jeg fik meget ud af disse kirkesøndage. Dels kunne jeg sidde og nyde min lille rødhårede syngedreng. Dels slap jeg så på disse søndage for at tilberede den store søndagsmiddag. På disse søndage fik vi en let lunch, og herren i huset lavede sit speciale om aftenen, spaghetti-boulenaise. Det var den rene svir — og så var familien oven i købet taknemmelig.

L.L.T.

Dersom nogen, der læser dette kirkeblad, har oplevelser om kirkegang i fremmede lande, eller kirkegang, som af en eller anden grund blev anderledes, end man er vant til, modtager vi gerne indlæg herom til denne spalte.

En strålende dag

Den 29. maj afholdt vi bazar til fordel for vort u-landsbarn Zilipa.

Vi vil gerne her takke hver enkelt, som aflagde besøg i præstegården ved den lejlighed. Ikke engang i vore mest optimistiske stunder havde vi turdet håbe på et så stort fremmøde. En hjertelig tak til alle, der på den måde kom og gjorde eftermiddagen så festlig.

Det kneb at følge med i køkkenet med kaffebrygningen, der var en overgang ved at gå panik i heppekoret omkring kaffemaskinerne. Vi beder om overbærenhed i den anledning, og håber på, at alle i sidste ende fik kaffetørsten slukket.

Til alt held var vejret med os. Strålende solskin mens det hele foregik. Lige til de sidste timer var vi nok mange, som sendte en stille bøn opad for at vejret skulle holde sig tørt. I vort klima er man nødt til at satse, og vi turde da ej heller på forhånd stille for meget an udenfor, derfor var trængslen tæt ved salgsbordet.

Vi vil gerne takke vore søde gymna-

stikpiger for underholdningen, dels med springprogrammet og ikke mindst for can can dansen, som virkelig var et festligt indslag. Skattejagten var måske lige lang nok for de små, men de holdt pænt ud, fik gravet skatten op, og delte rovet.

Årets fodboldkamp mellem menighedsrådene endte uafgjort 1-1. Skellerup fik hjælp udefra, tak til de spillere, der stillede sig til rådighed. Dommeren var MEGET streng, der blev vist et par gule kort, og minsanten også et rødt.

Da alt var godt overstået og de sidste havemøbler båret ind, kom regnen og regnskabet's time. Overskudet blev 4.591,10 kr., hvilket må siges at være aldeles overvældende.

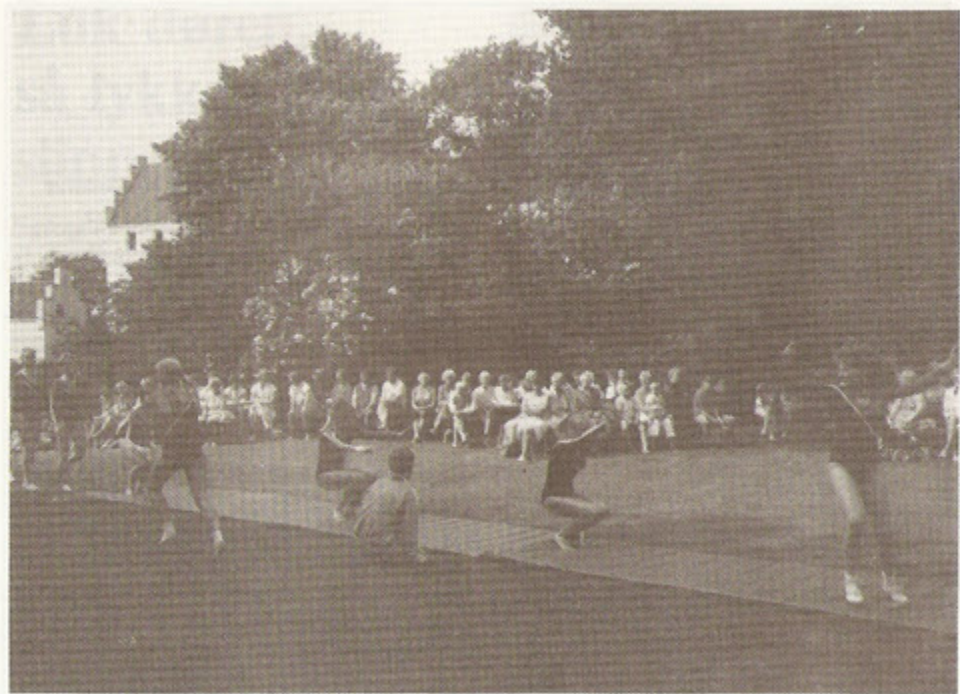
Vi har gjort os nogle erfaringer, som vi vil tage til efterretning næste gang. Vi fortsætter sykkredsen til vinter, og dersom der er nogle af vore læsere, der strikker meget, beder vi dem tænke på os, hvis der er garnrester i overskud, på den måde kan vi fortsat holde vore priser nede på et plan, hvor alle kan deltage.

Endnu engang tak for hver enkelt deltagelse til afholdelse af en STRÅLENDE DAG.

Ved redaktionens slutning så regnskabet for Zilipa således ud:

Dato		Indgået	Udgået	Saldo
1/3	Kassebeholdning			985,00
15/3	Frivilligt bidrag	100,00		1.085,00
3/4	Indbetalt til CCF		120,00	965,00
5/5	Indbetalt til CCF		120,00	845,00
12/5	Kirkebøsser i Sk./El.	280,90		1.125,90
28/5	Frivilligt bidrag	20,00		1.145,90
29/5	Overskud fra bazar	4.591,10		5.737,00
30/5	EKSTRA i Ellinge	50,00		5.788,00
3/6	Indbetalt til CCF		120,00	5.667,00

CCF = Christian Children's Fond (Kristne Børnefond)

Nye kirkegårdstakter

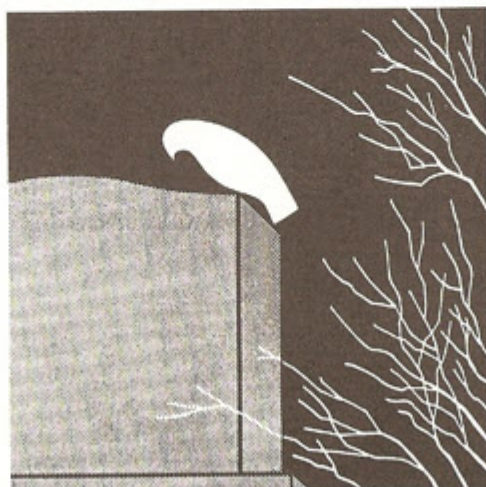
	Vedligehold	Grandækning	Blomster
1 gravplads	226,-	101,-	83,-
2 gravpladser	334,-	168,-	126,-
Mere end 2 gravpladser			
— yderligere pr. gravplads	107,-	54,-	42,-
Urnegravsteder	226,-	101,-	61,-

Takster i en brugsperiode

	Vedligehold	Grandækning	Blomster
1 gravplads	5.972,-	2.984,-	3.105,-
2 gravpladser	8.836,-	4.418,-	4.777,-
Mere end 2 gravpladser			
— yderligere pr. gravplads	2.866,-	1.432,-	1.552,-
Urnegravsteder	4.061,-	2.029,-	955,-

Fællesgravplads (ukendtes)

Urnegravplads	1.432,-
---------------------	---------

Luk døren, så lykken ikke slipper ud

Sproget i Rwanda hedder Kinyarwanda, et natursprog opbygget af ordsprog og vendinger, som mildest talt er meget forskelligt fra dansk. Anne Marie Mukamishangeyo og Lillian Machon fortæller her om deres samarbejde i BØRNEfonden.

Kinyarwanda hedder det sprog, som tales af Rwandas befolkning. Det er et sprog sammensat af flere bantusprog. For en danskers øre er det et blødt livligt sprog med rullende r'er. For øjet en masse vokaler og konsonanter sat sammen i utroligt lange ord, tilsyneladende helt umulige at udtale.

Anne Marie og jeg sidder overfor hinanden og taler om oversættelsens kunst, og hvor vanskeligt det til tider kan være at overføre tekster fra et sprog og til et andet. Anne Marie er fra Rwanda og jeg fra Danmark. Vi har begge beskæftiget os meget med oversættelsesarbejde i BØRNEfonden, dels administrativt og dels i sponsorbarn forbindelsen. Rækkefølgen kender vi: Dansk — engelsk — kinyarwanda el. kinyarwanda — engelsk — dansk. Hvor kan denne rækkefølge være problematisk, og hvor kan den give oversætterne i Rwanda og her mange grå hår i hovedet.

Kinyarwanda er et natursprog opbygget af ordsprog og vendinger, som ikke altid kan oversættes direkte til engelsk eller dansk. Lad os tage nogle eksempler på kinyarwandasprogets mangfoldigheder: En sponsor skriver til sit sponsorbarn og fortæller, at hun har fået en baby. Sponsorbarnet vil næsten sikkert svare: »At få et barn er godt, men at få

Anne Marie Mukamishangeyo

flere er bedre«. Ønsker et sponsorbarn sin sponsor held og lykke fremover, vil barnet ofte udtrykke sig således: »Jeg ønsker dig Guds fred, og at du må blive rig, få masser af børn, masser af køer og meget korn«. Alderdom respekteres meget højt i Afrika, også i Rwanda — et barn som holder af sine forældre, vil omtale dem som: »Min gamle far og min gamle mor« eller »mine forældre er meget gamle«, selv om forældrene kun er i 30-års alderen. Gode børn skal være høflige, synes man i Rwanda, derfor er børnenes breve til sponsorerne altid spækket med taksigelser, næsten mere end vi danskere kan tage imod, og Gud bliver nævnt mange gange. Det er naturligt for dem. Møder en rwandeser et menneske, han ikke har set i lang tid, siger han ikke Goddag som os, men derimod: »Jesus er stor« — »Yezu akuzwe«. Den anden svarer »Altid« — »Iteka«.

Traditions- og kulturforskellene mel-

lem Rwanda og Danmark kan også give oversættelsesvanskeligheder. Hvor er det svært at oversætte en sponsors beskrivelse af sit fødselsdagsparty for et barn, som ikke kender noget til fødselsdagsfester, og som ikke kender sin egen fødselsdag. Ligesom oversætteren i Rwanda kan have sine tvivl, om sponsor nu har skrevet rigtigt, når han fortæller, at hans ugifte datter på 19 år er flyttet hjemmefra. Holder sponsor da ikke af sit barn? I Rwanda flytter børnene først hjemmefra, når de skal giftes.

Trods alle besværlighederne med at oversætte er Anne Marie og jeg glade for denne del af arbejdet i BØRNEfonden. Vi synes denne skriftlige kommunikation mellem Rwanda og Danmark er helt fantastisk, og selv om meninger kan gå tabt og ting misforstås, når breve skal gennem oversættelsesmaskineriet, så vil den varme holdning til hinanden altid være tilbage i brevene — de kan ikke oversættes væk.

Anne Marie og jeg håber, at vort indlæg har skabt lidt forståelse for oversættelsesproblematikken. Anne Marie siger til alle sponsorer: »Ndakwifuziza umwaka w'amata n'ubuki«. Det betyder, at hun håber, I alle vil få et år fyldt med mælk og honning. På kinyarwanda kunne man også sige: »Når I går ind i jeres huse, så husk at lukke døren efter jer, så lykken ikke slipper ud«.

Studiekreds

Der vil være mulighed for at deltage i en studiekreds om *nadver* 4 aftener i vinter.

Torsdag den 20. okt., den 17. nov., den 20. jan. og den 16. feb. Alle dage kl. 19,30 i præstegården.

Vi vil tale om nadveren og dens betydning, og hvis deltagerne har lyst, forsøge at tilrettelægge en speciel nadvergudstjeneste.

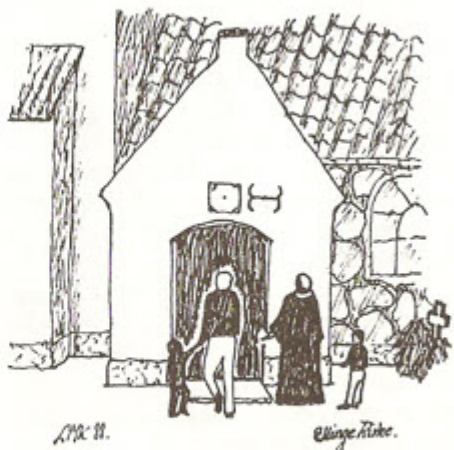
L. W. J.

Skellings Kirke.

Vi takker for bidraget fra Linda Kjærsgaard med tegning af vore to kirker til evt. ny forside i kirkebladet.

Vi modtager gerne flere bidrag.

Skellings Kirke.

Siden sidst i kirkerne

SKELLERUP

Dåb:

- 25/3 Pia Nathalie Andersen
24/4 Anders West Matthiesen
22/5 Ditte Jensen
22/5 Katrine Jørgensen

Vielse:

- 7/5 Dorthe Madsen og
John Michael Petersen
12/5 Heidi Storgaard Nielsen og
Niels Ejner Christensen

Begravede:

- 22/3 Axel Christian Nielsen
28/5 Maren Kirstine Pedersen

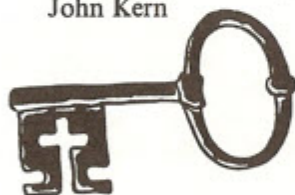
ELLINGE

Dåb:

- 3/4 Lasse Kok Hansen

Vielse:

- 9/4 Lisbeth Henriksen og
John Kern

Kirkekor

Skellerup-Ellinge kirkekor starter på sin 3. sæson til september, men allerede nu kan man tilmelde sig på telefon 09 16 91 69 eller 09 35 11 18.

Koret består af øjeblikket af ca. 10 medlemmer, der synger en time ugentligt samt til særlige gudstjenester, kirkespil o. lign. Tidspunktet og ugedagen er ikke fastlagt, fordi det sker efter behov og kunnen, men det offentliggøres i slutningen af august.

Ann-Kirstine C.

Sognepræst:

Lone Wellner Jensen, Skellerup præstegård, 5540 Ullerslev, tlf. 09 35 11 18

Fødselsanmeldelse:

Til sognepræsten senest 2 døgn efter fødslen. Gælder alle, også dem der ikke er medlemmer af folkekirken. Man skal medbringe den gule anmeldelse, der udleveres af jordemoderen, samt forældrenes dåbs- eller navneattester og evt. vielsesattest.

Dåb:

Henvendelse til præsten ved den kirke, hvor barnet ønskes døbt.

Navngivning (uden dåb):

Til præsten i moderens bopælsogn. Husk, at et barn skal have navn enten ved dåb eller navngivning, inden det bliver 6 måneder.

Vielse:

Til ægteskabskontoret på rådhuset i bopælskommunen. Der skal medbringes dåbs- eller navneattester, personnummerbevis og evt. skilsmissebevilling. Ægteskabskontoret udsteder en prøvelsesattest, som tillige med de ovennævnte papirer medbringes til præsten ved den kirke, hvor vielsen skal foregå.

Dødsfald, begravelse/bisættelse:

Dødsfald meddeles snarest til sognepræsten. Gælder også for dem, der ikke er medlemmer af folkekirken.

De pårørende aftaler det fornødne med den præst, der skal foretage begravelsen eller bisættelsen. Ved begravelse skal kirkeværgen altid underrettes.

Skellerup kirke:

Formand Frans Rasmussen, Mæholm 12, tlf. 09 35 17 00

Kasserer og kirkeværge Annardt Henriksen, Pårupvej 17, tlf. 09 35 11 85

Organist Ann-Kirstine Christiansen, Odense, tlf. 09 16 91 69

Kirkesanger Niels Jørgensen, Ellingevej 27, Refsvindinge, tlf. 09 33 12 66

Graver Inga Sørensen, Krogyden 23, tlf. 09 35 11 78

Ellinge kirke:

Formand Ane Marie Hedeager, Ellingevej 41, tlf. 09 98 12 93

Kasserer og kirkeværge Hans Christensen, Kirkeballe 11, tlf. 09 98 11 44

Organist og kirkesanger - se Skellerup kirke

Graver Børge Sørensen, Krogyden 23, tlf. 09 35 11 78

Gudstjenester

24. juli (8. s. e. trin.):
Skellerup Kl. 10,15
Ellinge Ingen
31. juli (9. s. e. trin.):
Skellerup Kl. 9,00
Ellinge Kl. 14,00
7. august (10. s. e. trin.):
Skellerup Kl. 9,00
Ellinge Kl. 10,15
14. august (11. s. e. trin.):
Skellerup (H. Jensen) .. Kl. 10,15
Ellinge Ingen
21. (12. s. e. trin.) august:
Skellerup Ingen
Ellinge (H. Jensen) Kl. 9,00
28. august (13. s. e. trin.):
Skellerup (H. Jensen) .. Kl. 9,00
Ellinge (H. Jensen) Kl. 19,30
4. september (14. s. e. trin.):
Skellerup Kl. 9,00
Ellinge Kl. 10,15
11. september (15. s. e. trin.):
Skellerup Kl. 10,15
Ellinge Kl. 9,00
18. september (16. s. e. trin.):
Skellerup Kl. 9,00
Ellinge Kl. 10,15
25. september (17. s. e. trin.):
Skellerup Kl. 10,15
Ellinge Kl. 9,00
2. oktober (18. s. e. trin.):
Skellerup Kl. 9,00
Ellinge Kl. 10,15

9. oktober (19. s. e. trin.):

- Skellerup Kl. 10,15
Ellinge Kl. 19,30

Kirkebil

Der sørges for *gratis* transport til alle, der måtte ønske det. Man behøver blot at ringe til Ullerslev Taxi, tlf. 09 35 21 55.

Ny ferie

Da jeg har været sygemeldt i den ferieperiode, der var offentliggjort i det forrige kirkeblad, holder vi nu erstatningsferie fra den 9/8-29/8, begge dage incl. Embedet passes af pastor Halfdan Jensen, Flødstrup.

L. W. J.

Til de nye konfirmander

Vi begynder konfirmandforberedelsen onsdag den 7. september kl. 8,05 i præstegården. Jeg vil bede jer medbringe jeres dåbsattester/navneattester.

Konfirmationerne i 1989 foregår i Skellerup den 2/4 kl. 10,15 og i Ellinge den 9/4 kl. 10,15.

Vel mødt!

L. W. J.